

სენიის უპურსკელი

სურათებიანი რამაგება

დამატების № 278

380ან, 12 დეკემბერი 1904 წ.

გაზეთის № 2697.

603560

გ. გარშანას.

(დასასრული)

ბავშვობას სიმონამ ისწავლა სტიგიის ვაყეთება. ჯობს გამოუწვავდა გულს, ნახვრეტებს გაუკეთებდა, სადაც საჭირო იყო; ისე მოაწყობდა, რომ მზუდ ყველაფრის დაკვრა შეიძლებოდა. თავისუფალ დროს ის აკეთებდა სტიგირებს ბლომად და წინაშე კანდუქტორს აძლევდა ქალაქში გასასყიდ; იქ აძლევდნენ ორო-ორ კაპიკს თითოში. მესამე დღეს რევიზიის შემდეგ მან აიღო დანა და ტყეში წავიდა სტიგირისათვის ჯობების მოსაპოვებლად. მეექვსე საათზედ მომავალ მატარებლის შესვლამდე ცოლს მიანდა. ვაიარა თავისი ნაწილი, შერეო ლიანდაგიდან გადალხვია და თავდადმართში ჩაეშვა. ლიანდაგიდან ნახევარი ვერსტის სიშორეზედ იყო დიდი ქობი, რომლის ახლო იყო მშენებელი ჯობები სტიგირისათვის. სიმონა დიდი იყო ამ ჯობებისა და შინისაკენ გამოსწია. მოდიოდა ტყე-ტყე. მზე ჩადიოდა. ყველაფერი სლუმდა. ისმოდა მარტო ჩიტების ვივილი და ხველი ფიჩხის ლაწა-ლაწი. ცოტად გზა რო ვაიარა, რადაც ხმა შემოესმა: თითქოს ვიღაც რკინას რკინაზედ სკვესო. სიარულს მოუმტკა. გზას იმ დროს არ აკეთებდნენ. ნეტავი რის ხმას? — გაიფიქრა სიმონამ. როცა ადამიანი ამოათავა და გორაზედ ამოვიდა, დანახა, ვიღაც კაცი ლიანდაგზედ დაკუშული და რადაცს შერება. სიმონამ იფიქრა, იქნება ვინმე ბურღების მოსასპარაგედ მოვიდა და დაუწყო უკანინან მიპარვა. მაგრამ უტანობა იმის მოსვლამდე წამოიწია; ჭელში ეკირა რკინის კეტო, რომელიც მან ამოსდვა რელსის და მოაბრუნა ვანზედ. ამის დანახვამ სიმონა ისე გააშეშა, რომ ყვირობდა ვერ შესძლო. იცნა ვასილი და გაეჭანა მისკენ, მაგრამ ვასილიმ ზურგი შეაქცია და სხვა მხარეს გაიქცა.

— ვასილი, გთავაყვ, დაბრუნდი! მოიტე კეტო, გავასწოროთ რელსი, ვერაიენ შეიტკობს! დაბრუნდი, სულს ნუ წაიშვებდი!
 ვასილი მიანც არ მობრუნდა, იქვე ტყეში მივიშალა.

სიმონამ არ იცოდა რა ექნა. მოდიოდა საქონლის მატარებელი კი არა, სამეზავრო. არაფრით იმისი ვანერება სიმონას არ შეუძლოდა, რადგან ალბომი არა აქვს. რელსს ვერ გაასწორებს უკეტორღუსათუღად სადარაჯოში უნდა გაიქცეს რაიმე ხელსაწყოსათვის.

შობის სიმონა სადარაჯოსკენ, სულს ძლივს იბრუნებს. გამოვიდა ტყიდან და გაიგონა კიდევ ქარხანის საყვირის ხმა. სრული ექვსი საათია. შეიღის ორ წუთზედ კი მატარებელი გამოივლის. რა ექნა, რით ვუშველო, როგორ გადავარჩინო ამოდენა ხალხი? — ფიქრობს სიმონა. თვალ წინ ეხატებოდა სახარული სურათი: ეცემა ორთქლივანი რელსის გამარულბულს ნაჭერს. შერებევა, დავფრდლება, დაუწყებს ლიანდაგის ფოტკებს გლეჯას და ტებს. აქ კიდევ მოსახვევია, მაილით, თერთმეტ კოლმე. მესამე კლასში, ალბად, აუბრებელი ხალხი

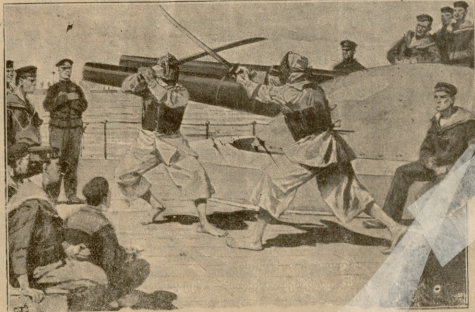
სხედან გელა ისინი არხენად, არაფერ უბეღებებს არ მოელოიან. დმერთო, ჩამავანე, როგორ მოვიტყე! არა, სადარაჯომდის მისვლას და აქვე დროზე დაბრუნებს ვერ მოვასწრობ.*

სიმონა მიბრუნდა ისევ უკან და უწინდელზე უფრო ჩქარა გამოიქცა. შობის, თვითონაც არ იცის, რა გზას დაადგება. მიიბრინა გამრულბულ რელსთან. იმისი ჯობები იქვე ეყარა. დაიკუხა და აიღო ერთი. შენიშა მატარებლის მოახლოებება. გაიგონა შორიდან სტევნა, შემანჩია რელსების რხვაცო. გაქცევა ვეღარ შესძლო. მოსცილდა იმ საშიშარ ადგილს ას საყენზე. ამ დროს თავში მშვენიერბა აზრმა გაუუღვა. მოიხადა ქული, გამოიღო ცხვირსახოცი, ჩექმის ყელიდან დანი ამოიღო და პირგავარი გაიღწურა. „ამდერთო, შენ მიშველე!“ მარცხენა ხელზე იდაყუს ზევით დაეჭა დანა. სისხლმა იჩქეფა და ცხელი ნაქალღოვით დენა იწყო. ამოსეგრა შიგ ცხვირსახოცი, გაასწორა, გაშალა, გაშალა, მოამა ჯობს და ასწია თავისი წითელი ალბომი.

სმენდა ვადაქეული სტვას, თავის ალბომ აქეთ-იქით აქეფეს. იმ მატარებელიც გამოინდა. ვერა ჰხედდეს მას შემანჩენე, მოვა ახლო. ას საყენზე როგორ გააჩერებს მძიმე მატარებელს.

სისხლი კი მოდის და მოდის. მიიღვა სიმონამ ქრილობა გვერდებზე, უნდა სისხლის შეწერება, მაგრამ ამაღ: ალბად, მძიმედ დაუტრია თავისი ხელი. უტკებ თავებუ დაესხა, თვალთ დაუბნელდა. ყურებმა ბუელი დაუწყეს. ვერც მატარებელს ამხნეს, არც იმისი ხმაურბა ემის. მხოლოდ ერთი ფიქრი და შეჩერინა: ვერ გაბუნდებ, წაიჭეკევი, ალბომი გამივარდებია; მატარებელი ვამსტრესო. დმერთო, გამოიმეზავნე მშველელი...

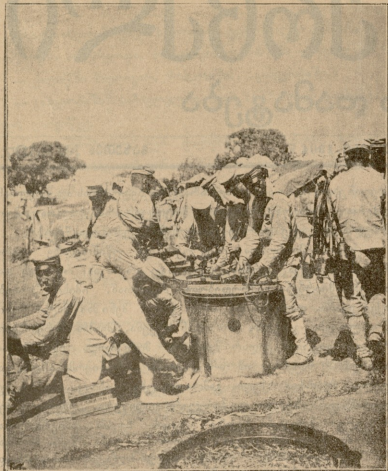
გაუფარდა ხელმად ალბომი. მაგრამ არ დაცემულა სისხლითი შედელელი დროშა მიწაზედ: ვილაკამ სტეპა ხელი და მალა ასწია. შემანჩენე დინახა ისა და ვაჩერა მატარებელი. გამოცივიდნენ მგზავრები ვაგონებიდან და ერთ ადგილან შეეგუდულენ. მათ წინ ეგლო კაცი, სისხლში მოსვლილი, გონდაკარული. მგორე კომასთან იღვა და ხელში სისხლიანი ჩავრი ეკირა.

სავარჯიშო ბრძოლა მხლებით იანონელთა სამხედრო კოჩეა.

საყენიანი გადაავლო ყველას ვასილიმ ვაილი, თავი დაუშვა და სთქვა: — დამიჭირეთ, მე გავაღწე რელსი!

*) იხ. „დამატება“ № 277.

აპოსთოლური საღვთისმეტყველების საღვთისმეტყველებანი და ბოთლებს წვლით ავსებენ.

კალისათვის

(თარგმანი)

გაზაფხულის ნათელი დღე იყო. შუადღე იქმნებოდა. ხიდზედ ხალხი მოგროვილიყო. ყველა იდგა და წყალში რაოდენს უტკეროდა.

— რა მინდა აქ? — იკითხა ახლად მოსულმა ქანა გროხოტოვისამ.

მშვენიერად გამოწყობილ ახალგაზრდა ქალის დანახვებ ხალხმა გაიწამოიწია.

— მალს უტკერი; აი იქ, მხედავთ, მიწის ქვეშ წყლის დიდ მილს, იქა ზის, — ხმა მოსცა ახლო მდგომმა და გზა დამოთმო ქალს.

გროხოტოვისა მოაჯირს მიუახლოვდა და ვაძინებდა. წყლის მილთან ნაპირიდან თაკით ჩამოშვებული და თაკითვე გადაბმული ორი ფიცარი წყალზედ დასცურავდა. ფიცარზედ ეყარა პურის, ბუღკისა და კობახის ნატყებები.

— როგორ მოხვდა ძალი იქ? — თავისთვის ხმა-მალა იკითხა ქალმა.

— გუშინ არხში მოსცურავდა ძალი, ნავებით დაქერა მოინდომეს, შეშინდა და იმ მილში შეხსრა, — მიუფო ახლ-გაზდა კაცმა. — იქაც სცადეს იმისი დაქერა, მაგრამ შიგნით შეფარდა და კაცს არ ეჩვენა. აღზადა, დიამში და განადირდა.

ელენე გროხოტოვისას გული მოეკუმშა. იმას ბავშვობი-დიკ უყვარდა ცხოველები. განსაკუთრებულ მზრუნველობას უწყვეტ შვიერს და დასახიზრებულ ძაღლებსა და კატებს.

— ზრიაო, როგორ უშველო საცოდავს, — ფიქრბადა ის და მილს ააღს არ აზოიერბდა იმ იმედით, რომ ძაღლს დაეინახავო, მაგრამ ძალი არ სჩანდა.

— თქვენ თფონი დაინახეთ ძალი? — შეეკითხა ელენე ემაწვილ კაცს.

— არა, მეც უბოველ, აქ ჩემი ნაცნობი იყო და იმან მიიხრა, ვნახეო, პატა. ბანჯგელიანი თეთრი ძაღლიაო.

— რას სტყუე, — გმყვეტინა თეთრი წინსაფარიანმა გოგამ, — ჩვენ კუჩუის თფით უნახავს. იმანა სთქვა, დიდი მოქერო ძაღლიაო.

— გაბრძოლმა თყვის თლით ნახა, ბანჯგელიანი და თეთრი არისო.

ემაწვილსა და გოგოს ლაპარაკი მოუვიდათ.

— აი მე წავილ და მამას ვეტყვი, მამანემი პირუტყვი-ბის მფარველია, ეხლავე ვინმეს უბრძანებს იქ ჩავიდეს და ძალი გამოათროს, — უცხად განაცხადა წიგნებინა პატარა გოგომ.

— იქ ჩასვლა ძალიან სავევოა, აქ ხეირანი ნაპირიც არ არის და ჩასვლა ყოველდ შეუძლებელია, — სთქვა ვილაკამ.

— თქვენ პატარა ქალო, უთხარით თქვენს მამას, რომ მე ჩავილ ძაღლის საშველად. თუ ის პირუტყვების მფარვე-ლია, სამ მანეთიანსაც მომცემენ და მეღალსაც ჩამოკიდებენ, — წარბოსთქვა ვილაკამ ხრინწიანის ხმით.

ელენემ ცნობისმოყვარეობით გადახვდა მოლაპარაკეს. ოცდა ხუთის წლის კაცი იქმნებოდა. წამომერილი სრიალი სახე, გაწითლებული, დატრეწილიანებული ეშაკური თვალები და ქერა წვერები ჰქონდა. შიშველი ფეხები დახეულ წაღებინდნ მოსჩანდა. დაფთვილ შარავილზედ და ქუქუან ვარის ჭვერ პერანგზედ დაგედგული პიჯაკი ეცვა. თავზედ რაღაც შლია-პის მგზავსი ეტურა. გაწითლებული ცხვირი ცხადად მოწმობდა, რომ მავარ სასმელებს ძლიერ ეტანებოდა.

— მე ეხლავე წავილ და მამას ვეტყვი, — ბავშურ სია-მაყით წარმოსთქვა პატარა გოგომ და გზას გაუღდა.

— ვინა იქ შეიძლება ჩასვლა? — დაბალის ხმით ჰკითხა ელენემ კონკეტინას.

— როგორ არა, ქალბატონო, რამდენჯერაც გნებავთ. იქ მხოლოდ შეჭრომაა ძნელი, ცოტა ვიწრო თავიანი მი-ლია, მისდევს კი სულ კარგი, მაღლა, ვანიჩრი, სასიეროდ ვარგა... მე უკვე ორჯელ ვეყავ შიგ, მაგრამ ძალი ორ-ჯელვე გამეძკა და ვერ დავიკირე. უნდა რითიმე მოიტყუოს კაცმა.

— რამდენს თხოულობთ მაგ საქმის შესრულებისათვის? — ცოტა განზედ ვაიხმო და ჰკითხა ელენემ ლატაკს.

— ხუთ მანეთს...

— ელენეს არ მოსწონდა იმისი სახე.

— ვინ იქნება თავმდები, რომ თქვენ უშეშველად უშე-ლით ძაღლს?

ოლენე შესამჩნევმა დიშმა გაუბრინა ლატაკს ტურმე-ზედ.

— რას ბრძანებთ, ბატონო. ნუ თუ მე მოგატყუებთ? მეც მებრალბა პირუტყვი! ამა უფურთ, რა საშინელი ჩასას-ვლელია იქ: შეიძლება სიცოცხლესაც გამოგვასაღო. მე არ-აფრის დავინათვის არ ჩავილ, ძალი რომ არ შეკოვდებოდეს. წინად ვეფინებე მილიდან: ისეთი მოწყურნი ვამოიყურებო-და, რომ გული ჩამეთუქვა. ჩაგელი ამოსაცვანდა, მაგრამ გამეძკა.

— მაშ კარგი, მე მოგცემთ ხუთ მანეთს, მხოლოდ უნ-და ეცადოთ უთუოდ დავიკროთ ძაღლი.

— მაშ, ქალბატონო, ერთი ვაგიტყვი — ტანისამოსს გა-მომიცვლი, თქვენ ცოტა მოგიბრძანებთ.

ხალხის ბრბომ სიკლით ასტყა.

— ანდერძის დასაწერად წავიდა, დეურთოვებს ვინმეს თა-ვის ქონებას.

— ფურის შესანახი წაიღო სახლში, წყალში დასველ-ვის ეშინია, — ვაიხმა ხმები.

— კალოშებს იცვამს, ფეხები ორ არ დაუსველდეს.

— სწორად მებრალბა, ძვირფასი ტანისამოსი აცვი-და შემოაჯგება.

ლატაკმა ჯერ რაღაც გადაუჩურჩულა იქ მყოფ ამხანა-გებს და სწრაფად მივიდა მალბოთელ სახლის კიშკარს. ამ-ხანავებმა თანხობის ნიშნად თავი დაუქნიეს და ელენეს ახ-ლო გაეჩინდნენ.

მაღე ლატაკი უკან დაბრუნდა. ფეხშიშველი იყო და ტანზედ მოკლე დატრეწილი კურთავი ჩაეცვა. დაკონკილ პერანგიდან წვირიანი ტანი მოუჩანდა. თავზედ არაფერი არ ეტურა. თან ახლად თავის მსგავსი ლატაკი.

— მობრძანდით, ბატონო, აქ დადგით! — უთბრეს ელენეს და ადგილი დაუჩინეს. აქედან უფრო დაინახავთ.

ელენე დამორჩილდა. ღატაკებმა წრე შემოაგდეს ქალს. პირველად ღატაკმა ერშმა წრეზედ თოკის მოჭერა დაიწყო. ამ დროს პოლიციელიც მოვიდა.

— ბატონო მოჭერის ნებადართვლად არ შემიძლია იქ ჩასვლის ნება მოგცე, — განაცხადა მან. — წამობრძანდით, ქალბატონო, პოლიციასი, — მიმბრუნდა ელენეს, — აღეთ ნებართვა, თორემ დემრთმა დაიფაროს, რაიმე უბედურება მოხდება და მე გადაშლდება.

— არ შეიძლება უშავისოდ? — აცხცხებულის ხმით იკითხა ელენე.

— არას გზით არ შეიძლება, — მოკლედ მიუგო პოლიციელმა და თავის ადგილზედ დადგა.

— როგორც დაიწყე, ისე ბოლოც მოაბი! — მკვებედ სთქვა ვილაკამ.

ელენემ, გონება-ღაბნეულმა, მიმოიხედა. ათიოდე კაცს ვიწრო წრე შემოგრტყათ იმისთვის.

— ჩემთან წამობრძანდით, ქალბატონო, — უთხრა ერშმა და წინ წაუძღდა.

ელენე დასთანხმდა. ღატაკები აღარ შორდებოდნენ. ძლივს ეტყრა თავი და შემოფოთებული მიპყვებოდა თავის უცხო ამაღას. საბედნიეროდ, მორიგე ზედამხედველმა უკვე იცოდა ძაღლის ვითარება და დაუყოვნებლივ ნებართვა მისცა. ღატაკების სისხარულს სახლფარია არა ჰქონდა. იმ წესითვე ხილზედ დაბარდნენ.

— ახლა მიინე შემომახვიეთ და მგარად მომიპირეთ თოკი, — მხიარულად წამოიძიხა ერშმა.

თოკი მავრა მოუჭირეს. მოაჯირს კიბე მიაკრეს და ქვევით ჩაუშვეს. ამ კიბეზედ ერშმა ხელად ძირს ჩაირბინა.

— რა ყოჩაღი ყოფილა, — განისმა ხალხში. მართლაც დიდი გაბედულება და მობრძანება უნდა ამ კიბით ქვევით ჩასვლის. კიბის თავი წყალში მცურავ ფიკრებზედ ილა. ყოველ ღატაკებაზე ფიკრებს წყლისკენ მიჰქვთ თავი, კიბე აქეთ-იქით ირბევა და ზედ დგამა საშინაო.

ერშმა ფიკრებზე დაიჩოქა და მილში შეიხედა. მილის ბოლო წყლით იყო სავსე.

— ეა, რა არეულობაა, — წარმოსთქვა იმან; შემდეგ თავი ზევით ასწია და განავრთა, — ძალი კი არსადა სჩანს. ერჩაბა, — დაამთვრა ერშმა, სწრაფად თოკი მოიხსინა და წელო მილში შეტოცდა. მალე თველთ მიეფარა.

სიჩუქე ჩამოვარდა. ყველა მილს უტყქროდა. კარგა დრომ გაწვლო.

— რა ამბავია ამდენ ხანს რომ დაგვიანდა? — დაიწყო ბრბომ ღაპარაკი.

— იქნება რაიმე უბედურება დაემართა?

— უთვლიდა დატენოდა: ეს მილეში მთელ ჰეტერბურეს უკლის, — გამოსასვლელ გზას ვერა ნახავდა.

— შეიძლება, მართლაც ძაღლს გამოუღდა და გზა დეკარგა.

— იქნება აუტანელ შმოორან ჰაერის გამო სული შეუგუბდა, — სთქვა მდიდრულად გამოწყობილმა კაცმა.

— უფალო შემიწყალო, რა ცოცხად ვნახე, — პირჯვრის წერით წაიბუტბუტა მოხუცებულმა ქალმა. ძაღლისათვის ადამიანი იკარგება! ღვთის შმობელო მარამ, შემიწყალო და დაიფარე. რა გამოსულვლემულია ეხლანდელი ადამიანი!

— გიკვირს განა, ბატონებს ძალი უჩრჩენით კაცის თავს...

ხალხი თან-და-თან იკრებებოდა და ყურადღებას არ აქცევდა პოლიციელის და მეგობრების ბრძანებას დაშლილიყ-

ნენ. ყველა ახლად მოსული ჰქვთულობდა, რა მოხდაო. გვიგებდა რა საქმის ვითარებას, მტრულად ვადახედდად გავითრებულსა და აცხცხებულ ელენეს. გულის შემზარავი დრო გაიღო.

ელენე ინსტიტუტურად ჰგრძობდა, ხალხში როგორ იზრდებოდა მისდამი სიძულელი და მტრობა. ერშის მეგობრებს ეხლა უფრო მავარი წრე შემოეცლოთ იმისთვის.

— ამ ქალბატონს დიდკაცობა მოუარა: წაიდა და ძალი ამოიყვანო. უნებ რიდი იფიქრა, ოღონდ ძალი მოგვარე და შენ რაც უნდა დაგეგმათ! — ამბობდნენ ისინი.

— იქნება მართლაც სული შევეუღა, — გაუღევა თავში ელენეს. — ღმერთო, რა ჩავიდინე, ადამიანი დავლუქე!

ელენემ უკან მიიხედა. ღატაკები მრისხანედ უტყქროდნენ. ცოცხა ოფლმა გადასახა შუბლზედ.

— ისინი დამგლუჯენ, — გაიფიქრა ელენემ, — უფალო მიხსენ შეც და ისიც!

მთელი ტანით ცხცხებდა, აზრები ერომანეთში გრეოდნენ.

— საჭიროა ქვევით ჩასვლა და მილში შეხედვა; — სთქვა ვილაკამ.

ვერავინ ვერ ბედავდა ამის შესრულებას. პოლიციელს მიმართეს, მაგრამ იმან ცივი უარს განაცხადა.

— შე სხვა ნაწილიდან ვარ და ჩემი საქმე არ არის. — ბოლოს ერთმა ღამაზად გამოწყობილმა მოხუცმა გაბედა ძირს ჩასვლა. იმან მილში შეხედა და იმუამსე უკან დაიხია. მრიალი სურნი მოხვდა ცხვირში. ცხვირზედ ხელი მიჭირა და შორიდან კვლავ შეხედა მილში, მაგრამ ვერაფერი დინახა, რადგან სრული წყვედილი სუფედა შიგ.

ცულის ჰაერისაგან თავი დაშებრუვდა და სწრაფად ზევით ამოვიდა.

— იქ სუნთქვა შეუძლებელია, — განაცხადა მოხუცმა. — მე ვფიქრობ: სულ ცოტა მანძილს გაცივლიდა და გრძნობას დაკარგავდა. საკვირველია, იქ კაცი როგორ შეგზავნენ! — სთქვა და ყვედრებით ვადაბედა ელენეს.

ერთ წუთს ხალხში სამარისებური სიჩუქე ვაწვდოდა. შეძრწუნებულმა ელენემ მიმოიხედა და აცხცხებულმა ხილის მოაჯირს ხელი წაავლო. ყოველ მხრიდან ხალხი ვაფიქრებულისა და დამუქრებულის სახით უტყქროდა. სწრაფად მიმბრუნდა, ძლივს სული მოითქვა და თავი ჩაქინდა.

განდა საფრთხე ჩაქოცდა. — კაცი ილეუდა, — დაბნენით, უეფელოდ დადებოდა; — ყვიროდნენ მხა-მალა.

ყველა უთავებლოდ დაბრბოდა, კიეინობდა; დაფატრობდა და შემწეობას ვერ უჩინდა.

აიხილები სავადაგებენ თავიანი შოკულად ამხანაგებს.

— მოცოკაცეს. მოცოკაცეს, — უტყდა მხიარულად დიცივირა ვილაკამ.

მისცივდნენ მოაჯირს. მართლაც მილის მიხრეტიდან წყარად მოქერბოდა, თითო მოსკურავსო, შიშველი ფეხები.

მუხლამდი გამოჩნდა და უცბად შეჭერდა. განვლო ორი-ოდე წუთი. ფეხები უძრავად იდო ფიცრებზე და ტანი კი არ მოსწინადა.

— სწორედ მკვდარია, — სთქვა ვიღაცამ.
— უთუოდ მკვდარია.

მოხუცმა ქალმა კივილი მორთო. ელენეს თვალები და-უნებლდა და თან-და-თან გრძობა ეკარგებოდა.

— შენ გაჩვენებთ! — გაიგონა იმან ხმა ლტაკისა, — შავ დღეს დაგაყენებთ!

— რაღას უყურებ, აქეთ წამოათრიე!
— დაიკა ცოტა, სად წავიდე!

— ელენეს უნდოდა რაღაცას თქმა, მაგრამ ვერ შესძლო. უნდოდა ფეხების გადადგმა, მაგრამ ფეხები არ ემორჩილებოდნენ.

— ინძრევა, კაცო, ინძრევა, — გაისმო კივინი.
მილიდან წელი მოცოცავდა ერში.

შედგა ფიცარზე და თავი ზევით ასწია.

— გამარჯობა, ძმებო, — შესუსტებულის ხმით დაიყვირა იმან.

— რა დაგემართა ამდენხანს, გამოსვლა ხომ არ გაგკორებია? — შეეკითხნენ.

— თუთუნს ვწვევ: ვისვენები.

ბარბომ ხარხარი დაიწყო. ელენე გონს მოვიდა.

— ძალი მინც ვერ ვიპოვნე, ქალბატონო, — დაიძახა ერში და კიბეზედ ამოვიდა. — ვიარე, ბევრი ვიარე და ვერ-სად ვნახე: ალბად, შორს წავიღოდა, — ღიმილით დაუმატა.

ყველა სიხარულით შეეგება მას და აქვე სამი მანეთი შეუკრიბეს. ელენე მზად იყო კისერზედ მოხვევიდა. ხუთი მანეთი მისცა, თავისუფლად ამოსუნთქვა და სახლისკენ გაემართა.

ერში მაშინვე ვარს შემოერთებნენ ამხანაგები, მხიარულად უცინოდნენ და რაღაცას ურჩევდნენ. გზაზედ ელენეს გაუსწრეს.

— მარჯვეთ ემუშაობთ, — გაიგონა ელენემ. —, ნეტავი ყოველ დღე ძალი გვყავდეს დასაქვრი.

ტეხურას-პირელი

გაბა. რას ქეძთ, ბატონო?

ქალი. ბედის უყავილს!

გაბა. —აქ არ გახდავართ?

